

kursu a k nimž se podotýká, že pro názor dovolacího rekurenta, že ochrany podle zák. čís. 34/34 sb. z. a n. jest účasten i ten dlužník, který se vlastním zaviněním musil samostatně výdělečné činnosti vzdáti, není opory. Z důvodových zpráv k vládnímu návrhu zákona tisk. 1211 a 1214 senátu jest zřejmo, že ochrany tohoto zákona se může dovolávati jen ten dlužník, který se do hospodářské tísně dostal nezaviněně a kterou způsobily příčiny na vůli jeho zcela nezávislé, což o dovolacím rekurentu podle zjištěného stavu věci nelze říci. Podle § 4 odst. (2) cit. zákona musí dlužník osvědčiti, že se jen následkem hospodářské tísně ocitl ve stavu nezaměstnanosti, takže, poukazuje-li v dovolacím rekursu k hospodářským poměrům jakožto příčině svého úpadku, jest možné, že to přispělo k jeho úpadku, poněvadž však jest celou řadou okolností osvědčeno, že příčinou jeho hospodářského zhroucení byla jeho lehkomyšlnost, nebylo z toho důvodu třeba prováděti důkazy dovolacím rekurentem v dovolacím rekursu postrádané a jest výtka vadnosti řízení po té stránce napadenému usnesení činěná neopodstatněna.

Čís. 13806.

Byly-li pořádkové pokuty uloženy v nesporném řízení, platí o přípustnosti opravného prostředku všeobecná zásada § 35 zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. září 1934, R II 371—374/34.)

Usneseními v nesporném řízení byly nemanželskému otci uloženy pořádkové pokuty. Rekursní soud napadená usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům nemanželského otce a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Jde o mimořádné dovolací rekursy proti souhlasným usnesením nižších stolic ve věcech nesporného soudnictví, které jsou přípustné podle § 46 zák. čís. 100/31 sb. z. a n. jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy, nebo zmatečnost, což platí i o dovolacím rekursu, pokud se v něm napadají usnesení rekursního soudu, jimiž byla potvrzena usnesení prvního soudu ohledně uložení pořádkových pokut, ježto pořádkové pokuty byly uloženy v řízení nesporném, takže o přípustnosti opravného prostředku platí všeobecná zásada § 35 cit. zák., jež není vyloučená ustanovením § 15 cit. zák., a jde o souhlasná usnesení nižších stolic.

Čís. 13807.

Nárok rozvedené manželky na výživné přisouzený jí podle § 1264 obč. zák. zaniká napotomní rozlukou manželství, i když byla rozluka vyslovena z výhradné viny manželovy.

(Rozh. ze dne 27. září 1934, Rv II 422/33.)

Žalované, jež nebyla uznána vinnou na rozvodu manželství, bylo přisouzeno výživné měsíčních 300 Kč. Napotom bylo manželství rozloučeno z viny manželovy. Žalobu manžela, by bylo uznáno právem, že nárok manželky na placení výživného zanikl, o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Byl-li žalobce právoplatně odsouzen v řízení o rozvod k placení výživného, tudíž v době, dokud manželství ještě rozloučeno nebylo, nelze za to míti, že tato povinnost zanikla proto, že manželství bylo napotom právoplatně rozloučeno, když v tomto pozdějším rozsudku výslovně stanoveno, že se rozluka stala jen ze zavinění žalobce. To vyplývá jasně ze srovnání ustanovení § 1264 obč. zák. poslední věta a § 1266 obč. zák. V obou případech předpokládá se zavinění povinného a nevina druhé manželské strany. O nároku žalobním dalo by se mluvit jen, kdyby při rozluce bylo zjištěno i zavinění žalované manželky. V § 1266 obč. zák. ukládá se plné dostiučinění straně rozluku zavinivší ve prospěch strany nevinné, jak tomu jest v souzeném případě, a v tomto plném dostiučinění jest i zákonitý jinak nárok na výživu manželky ve smyslu § 91 obč. zák. Tento zákonitý a rozsudkem právoplatně zjištěný nárok tudíž rozlukou nezanikl, jak mylně uvádí odvolatel, nýbrž trvá dále neztenčeně, třebaže v rozsudku o rozluce o tom nic není uvedeno. Na věci nic nemění, že žalovaná podala samostatnou žalobu o placení měsíčního důchodu a že snad v žalobě uvedla, že její nárok z původního rozsudku zanikl rozsudkem o rozluce. (Viz také nález čís. 2896 a 7962, 9661 a 9120). Není tedy důvodu, by právoplatně přisouzené výživné bylo žalované oduznáno.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Jde jen o řešení otázky, zda nárok na přiměřenou výživu přisouzený bezvinné rozvedené manželce podle § 1264 obč. zák. trvá i po rozluce vyslovené z výhradné viny manželovy, či zda a pokud nárok ten rozlukou zanikl. Nižší soudy, zjistivše, že žalované bylo rozsudky přiznáno výživné měsíčně 350 Kč počínajíc 1. lednem 1930 a že manželství stran bylo pravoplatným rozsudkem rozloučeno z výhradné viny žalobcovy, dospěly k závěru, že nárok žalované na výživu z rozsudku nezanikl, ježto zákon v § 1266 obč. zák. přiznává bezvinné manželce »dostiučinění«, v němž je zahrnut i nárok na výživu, která jinak přísluší manželce podle § 91 obč. zák., po případě rozvedené manželce podle § 1264 obč. zák. S názorem tím nelze však souhlasiti. Tvržení dovolatele, že žalovaná podala již novou žalobu o placení výživného, jest arci novotou v řízení opravném nepřípustnou, ježto nic takového v řízení před prvním soudem nebylo tvrzeno (§§ 482 a 513 c. ř. s.), ale ze žaloby a připojených spisů je zřejmé, že žalobce se brání žalobou podle § 35 exek. ř. proti exekuci povolené žalované jednak k vydobytí výživného splatného dne 1. června, 1. července, 1. srpna a 1. září 1932 a jednak k zajištění výživného za dobu od 1. října 1932 do 30. září 1933, a že se domáhá soudního výroku, že tento nárok žalované vymáhaný exekučně zanikl. Žalobce činí tak právem. Rozlukou manželský svazek úplně zaniká a tím zaniká i zákonný nárok rozloučené manželky na výživné, ať jí dříve příslušel podle § 91 obč. zák. nebo podle § 1264 obč. zák. Nárok žalované na

výživné присouzené jí podle § 1264 obč. zák. proti žalobci zanikl tedy rozlukou manželství, při čemž se poznamenává, že před rozlukou nepatřilo žalované výživné podle § 91 obč. zák. — jak se dovolatel mylně domnívá, nýbrž podle § 1264 obč. zák. Pouhá okolnost, že žalovaná jako bezvinná manželka má nárok na »dostiučnění« podle § 1266 obč. zák., a že v tom je zahrnut i její nárok na výživné, je pro tento spor bezvýznamnou. Žalobce brání se tudíž právem proti exekuci povolené k vydobytí (zajištění) vyživovacích příspěvků splatných teprve po rozluce (sr. zásady rozh. čís. 9110 a 11.222 sb. n. s.).

Čís. 13808.

Bývalému poručníku jest v nesporném řízení uložiti, by složil do soudní úschovy čisté příjmy ze správy jmění poručencova za dobu poručnictví, určené právoplatným usnesením poručenského soudu po přezkoumání složených účtů.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R I 855/34.)

Poručenský soud uložil bývalému poručníku, by složil do deposita Zemské banky čisté příjmy ze správy statku poručencova za dobu poručnictví, celkem 148.502 Kč 70 h do 14 dnů pod exekuci. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu bývalého poručníka.

Důvody:

Napadeným usnesením bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice a mohl proto býti podle § 46 druhý odst. zák. čís. 100/31 sb. z. a n. podán rekurs k nejvyššímu soudu jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Stěžovatel uplatňuje poslední a první důvod, avšak neprávem. Předmětem případné nápravy u soudu vyšší stolice nejsou důvody napadeného usnesení, nýbrž jeho výrok. Výrokem poručenského soudu, potvrzeným rekursním soudem, bylo stěžovateli jako bývalému poručníku uloženo, aby 148.502 Kč 70 h složil pro nezletilého do deposita Zemské banky v Praze do 14 dnů pod exekuci. Tato částka jsou čisté příjmy ze správy statku nezletilého za dobu poručnictví stěžovatelova určené právoplatným usnesením poručenského soudu po přezkoumání složených účtů. Názor stěžovatelův, že usnesením nejvyššího soudu ze dne 19. května 1933 byl vyřízen závěrečný účet za dobu jeho poručnictví, není správný. Usnesení to se týkalo usnesení rekursního soudu, jímž částečně změněno bylo usnesení poručenského soudu z 2. září 1932 v ten smysl, že byly čisté příjmy ze správy statku poručencova za dobu poručenství stěžovatelova určeny 148.502 Kč 70 h. Nebyl to tedy dekret ve smyslu § 214 nesp. pat., jímž by byl účet složený o jmění poručencově konečně vyřízen. Ostatně podle § 262 obč. zák. obdrží poručník od soudu, vypořádav se řádně, list, že svůj úřad poctivě a řádně zpravoval. K tomuto vypořádání patří, by podle § 263 obč. zák. bývalý poručník při skončení poručenství odevzdal jmění nově ustanovenému